
Om Brugen af Aaleruser

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Om Brugen af Aaleruser

4

Om Brugen af Aaleruser

Om Brugen af Aaleruser

Om brugen af Aaleruser

Af Kaj Munk

Nat.d.16.10.38[1]

OG dette er Historien om en lollandsk Bonde og en lollandsk Præst, begge djærve Jægere, der lod sig lokke af en vestjydsk Præsts Jagtinvitation: ”og om Søndagen skyder vi en Ræv”. De andre Dages Udsigt til Ænder og Bekkasiner, Harer og Agerhøns gjorde intet afgørende Indtryk paa dem; for de Dyr forekommer over hele Riget. Og Hedens Konge, den sorte Urkok, ham vidste de næppe, hvem var. Men Ræven - var der Chance for den verdensberømte Inkarnation af Fiffighed og Fart og Fagerhed, den Chance kunde de ikke lade gaa fra sig, ingen af dem havde skudt paa en Ræv før, endsige var vendt sejrige hjem med en Bælg. De tændte altsaa Ild i de fire Cylindre og fo’r over Bælter og Broer og Lande i Storm og Regn. De sled sig med sammenbidte Tænder og uden at kny over porssur Dal og langlynget Høj for at ane et Glimt af en enlig Hare, der ikke en Evighed skal løbe lige ud ad en jævn lollandsk Lermark med god Tid for Bøssen til at finde Sigtet, men dukker i Lyngen og snurrer om Højen og vipper over Kammen i samme Øjeblik, den er rejst. Med magert Udbytte i Tasken og rigelig Værk i Lemmerne, gennemplasket af Regnen og hundret øre i Hovederne af Torden trodsede de sig gennem Hverdagene frem mod Søndagen, den forjættede, den alt afgørende - og endelig oprandt den, sidste Søndag, Søndagen den 9. - niende - Oktober 1938 i Vort Land Nørrejylland nær ved dets vestre Hav.

Skal vi kalde de 5 Rollehavende i Dramaet Proprietær Pil, Pastor Ler, Pastor Klit, Hr. Fuchs og Barnet Klaus. De tre af disse indledede Dagen med Gudstjenesten i den lille ældgamle vestjydske Kirke, derefter Frokost og saa en Carlsberg - og nu var Tiden inde. Værten var nervøs. Sandt at sige havde han ikke meget Haab om, at en Ræv til Ære for Gæsterne skulde have fundet ind i den Smule Titønderlands Plantage uden for Præstegaarden. Men - 10 Dages styrtende Regn havde fyldt den udtørrede Del af Stadil Fjord med Vand, saa Rævene var drevet ud af deres Sommervillaer ude i Fjorden; straks Søndag Morgen havde Forpagterens Kone været ovre at hente Pastor Klits lille Søn og vist ham en Rødlunte, der snudede rundt ude i Engene, og Drengen vendte paa Listetaa tilbage og havde ”set store Mikkell Ræv, og vi maatte være saa stille, for den er ikke vant til Børn”. Drengen havde Ret: den var overhovedet ikke vant til Mennesker, men det blev den senere. Nu skal vi høre.

Gravhunden Klaus, som kun er et Barn, sjokkede ned i den store Rævegrav og begyndte snart at bære sig helt ynkeligen derinde. Havde han været en gammel, erfaren Kriger, var Sagen klar, men hvor meget kan man stole paa en Hvalp? Han var dybt inde i Jorden og blev ved at klynke og klage og skælde ud. Han er for lille og uøvet til at kunne drive en

Ræv ud, hvis den er derinde, og hvis den ikke er derinde, er det ham endnu mere umuligt. Altsaa hjem efter Spaderne og Gravningen fat.

- De to Præster gravede. Hvad holder Bonden Embedsmænd til, om ikke til at arbejde for sig? Selv stod han Vagt med Bøssen, for hvis den Ræv, som han var viss paa ikke eksisterede, skulde komme farende ud. Jorden var let at arbejde i, men Fyrrebuskadset var stikkende tæt. Regne gjorde det efter Noder, saa alt blev fedtet og slimet. Hvilken Løn, hvilken Fryd, naar Spaden pludselig fo'r igennem, og den underjordiske Gang var funden! Hvilken Fortvivlelse at opdage, at man ikke var ved Enden af den, men at Klaus atter forsvandt meterlangt længere frem i Jorden, stadig pibende og klynkeskældende. Røret gik i de særeste Zig og Zag, snart i Øst, snart i Vest. 5 Huller ned var der nu gravet, og dybere og dybere blev der hvergang, og stadig forsvandt Klaus længere ind. Var der overhovedet nogen Ræv? Der *skulde* være det. Lollikerne maatte have en Pels med hjem for deres Rejse og hele Umag. Men Troen var svag, og Humøret sløjede af. Da lød der et Hyl inde fra Mørket, en hel Serie Hyl, og ud kom noget efter Klaus med Blodet boblende om sin lille, sorte Snude. Saa var det da givet, at der var en Fjende derinde. Men ak! det kunde jo være en sølle Ilder eller endnu søllere Grævling. Spaderne fat igen! En ny Stikprøve et Par Meter længere frem! Saa skal vi se.

KAJ MUNK.